

PORTA FIDEI

Bid voor ons,
arme zondaars

Ignatius van
Antiochië
p. 6

Wereldwijd
gebedsnetwerk
p. 14

Overzicht
van de
programma's

p. 10 - 11

Mysteries van de
rozenkrans
p. 16

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:
Pr. Karlo Tyberghien

Werken mee aan dit nummer:
Joris Abts, Kevin Colle, pr. Karlo Tyberghien, Philippe Van der Sande, Nele Uytterhoeven.

Foto's:
Redactie

Realisatie en vormgeving:
Radio Maria

Druk en verzending:
Halewijn, Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen

Abonnementen en gegevensverwerking:

Radio Maria
Sint Reneldisplein 23
3001 Leuven
info@radiomaria.be

Bel ons: 016 41 47 47

Beste luisteraars,

We hebben het zeker al eens gehoord: "God spreekt in de stilte". En toch, in onze woelige wereld waar velen hun oren telkens weer dicht stoppen met 'oortjes' om het hoofd te vullen met alle soorten van klanken, is het dan zo dat, net wanneer er geen stilte meer lijkt te zijn, God niet spreekt? Zeker niet, God spreekt namelijk altijd. Het Woord is mens geworden en het heeft onder ons gewoond. Sinds de Verrijzenis heeft dat Woord niet opgehouden tot ons te spreken. Het Woord van God legt men het zwijgen niet op. Dit sluit echter niet uit dat men er doof voor kan blijven. De grote vraag blijft dus eerder: "Hoe kunnen we Gods

Woord vandaag horen en dan uiteindelijk ook verstaan?"

Het is waarschijnlijk net daar dat de stilte van groot belang is. Gods Woord laat zich horen bij hen die er ontvankelijk voor zijn. Als men alle andere woorden over zich heen laat komen, dan is het misschien wel zo dat we niet enkel onze oren, maar ook ons hart sluiten voor de Heer.

Laten we het bekijken met een voorbeeld. Jezus zelf, het Woord van God, zocht de stilte. Net voor Hij begon aan zijn openbaar leven zal Hij naar de woestijn gevoerd worden door de Geest van God. Hij zal er verblijven vergezeld door de wilde dieren (cfr. Marcus 1, 13). Zonder te eten of te drinken, veertig dagen lang, zal Hij op de proef gesteld worden door de duivel. En na deze beproeving te hebben doorstaan – en te hebben overwonnen – zal Hij gesterkt door de Geest zijn opdracht kunnen volbrengen op weg naar het Kruis die zelf zal

eindigen in de Verrijzenis. We kunnen ons dus voorstellen dat de Heer zich gedurende veertig dagen heeft overgegeven aan de stilte van de woestijn.

Maar, is die woestijn wel een ware stilte? Neen! Jezus was te midden van de wilde dieren. Ook al heerste er vrede onder hen – zoals het voorzien was bij de schepping – toch is de situatie na de zondeval niet zo ideaal. De beproevingen die eraan komen roepen spanningen op. Het gaat hier om een geestelijke strijd die niet zozeer stil is. En wat blijkt? Ondanks de spanningen houdt Jezus zijn hart gericht op God doorheen het vasten en het gebed. "De mens leeft niet van brood alleen, maar van elk Woord dat komt uit de mond van God" (Mat. 4, 4). Dat is het antwoord dat Jezus geeft op één van de beproevingen. Het hart moet men dus, ongeacht de werkelijke stilte of de geestelijke luide strijd, blijven richten op de Heer.

In het voorbeeld van Christus vinden we een weg naar de ware stilte. Zeker, soms is het goed en zelfs noodzakelijk de werkelijke stilte op te zoeken door naar de woestijn te gaan. Dit kan voor ons een bedevaart zijn of een retraite. Maar dat garandeert ons nog niet de ware stilte. Deze vinden we in de rust die we moeten hebben in ons hart door Gods Woord over ons heen te laten komen. En dat is dan ook een mogelijk besluit in onze zoektocht naar stilte.

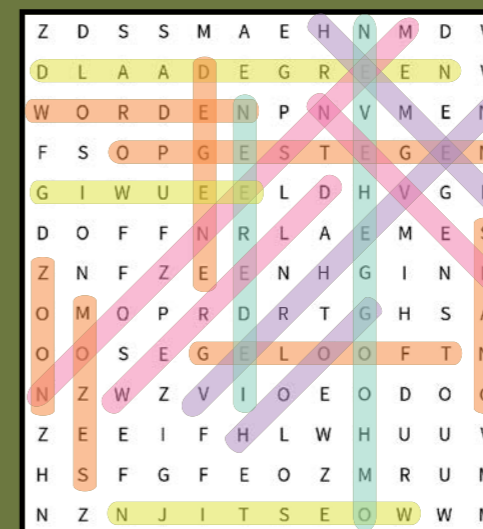
Doorheen het lezen van het Woord in de

heilige Schrift – maar niet enkel intellectueel, integendeel: al biddend – kunnen we een ware stilte vinden. Het is Jezus Christus zelf die ons die stilte schenkt. Dit komt eigenlijk overeen met de vrede die Jezus ons naliet. "Vrede laat ik u na, mijn eigen vrede geef ik u, een andere dan de wereld te bieden heeft" (Joh 14, 27). De wereld geeft ons luide stemmen, vele klanken, maar zeer weinig harmonie. Jezus daarentegen geeft ons iets anders, en dat is de stilte van het hart door de vrede die erin vloeit als we ons overgeven aan hem. Moge deze oktober maand, de Rozenkransmaand, ons dichter brengen tot de stilte waarin we de Heer horen. Ik dank u allen zeer hartelijk voor uw steun en gebed.

Zeer genegen,

Pr. Karlo Tyberghien

Oplossing woordzoeker SEPTEMBER

EDITORIAAL

LITURGISCHE KALENDER OKTOBER

- 1 Theresia van Lisieux, mgd en kerkl.
- 2 HH. Engelbewaarders
- 4 **Zevenentwintigste zondag door het jaar**
- 6 ● H. Bruno, pr.
● Z. Isidoor, klg.
- 7 O.L.-Vrouw van de Rozenkrans
- 9 ● HH. Dionysius en gez.
● H. Johannes Leonardi
- 11 **Achtentwintigste zondag door het jaar**
- 14 H. Callistus I, paus en martelaar
- 15 H. Theresia van Avila, maagd en kerklerares
- 16 ● H. Hedwig, klg.
● H. Margarita M. Alacoque, maagd
- 17 H. Ignatius van Antiochië, b. en mrt.
- 18 **Negentwintigste zondag door het jaar**
- 19 ● HH. Johannes de Brébeuf en Isaak Jogues
● H. Paulus van het Kruis, priester
- 22 ● Kerkwijdingsfeest
● H. Johannes Paulus II
- 23 H. Johannes van Capestrano, priester
- 24 H. Antonius Claret, b.
- 25 **Dertigste zondag door het jaar**
- 28 HH. Simon en Judas, apostelen

DE NIEUWE WET VAN CHRISTUS EN DE VERLANGENS VOLGENS DE GEEST

Foto: icon0 (Pexels)

Dierbare broeders en zusters, goeden-dag!

In de catechese die het traject over de Tien Geboden besluit, nemen we vandaag als kernthema: de verlangens. Dat biedt ons de mogelijkheid de afgelegde weg te overzien en de stappen, die we hebben gemaakt bij het lezen van de Tien Geboden, samen te vatten. En dat alles altijd in het licht van de volledige openbaring door Christus.

Bevrijding van de misleiding van de afgodendienst

Ons startpunt was de dankbaarheid als grondslag van de relatie van vertrouwen en gehoorzaamheid. God, zo zagen we, vraagt niets vooraleer zelf eerst veel meer gegeven te hebben. Hij nodigt ons uit tot gehoorzaamheid om ons te bevrijden van de misleiding van de afgodendienst, die veel macht over ons uitoefent. Inderdaad, zelfverwerklijking zoeken via de afgoden van deze wereld maakt ons leeg en maakt ons tot slaaf, terwijl dat wat ons aanzien en standvastigheid geeft, de relatie is tot Hem die, in Christus, ons tot kinderen van zijn vaderschap maakt (cf. Ef 3,14-

16). Dit gaat samen met een proces van zegening en bevrijding. Dat is de ware, waarachtige rust. Zoals de Psalm zegt: Bij God alleen verstilt mijn ziel, van Hem komt mijn bevrijding (Ps 62,2).

De schoonheid van trouw, edelmoedigheid en waarachtigheid

Dit bevrijde leven biedt ruimte aan onze persoonlijke geschiedenis en verzoent ons met wat wij, vanaf onze jeugd tot nu, hebben beleefd. Zo worden we volwassen en bekwaam het juiste belang te hechten aan de werkelijkheid en aan de mensen in ons leven. Op deze wijze komen we tot een relatie met de naaste die, vanuit de liefde die God ons toont in Jezus Christus, een roeping wordt tot de schoonheid van trouw, edelmoedigheid en waarachtigheid.

De transplantatie van een oud naar een nieuw hart

Om zo te leven – met name met de schoonheid van trouw, edelmoedigheid en waarachtigheid – hebben we nood aan een nieuw hart, woning van de Heilige Geest (Ez 11,19; 36,26). Ik stel mij de vraag: hoe gebeurt die transplantatie van het hart, van een

oud hart naar een nieuw hart? Door de gave van nieuwe verlangens (cf. Rom 8,6) die in ons worden gezaaid door Gods genade, meer in het bijzonder door de Tien Geboden zoals ze door Jezus tot voltooiing werden gebracht. In de Bergrede (cf. Mt 5,17-48) leert Hij ons dat. Inderdaad, bij de overweging van het leven vertolkt in de Tien Geboden, dat wil zeggen bestaan in dankbaarheid, vrij, waarachtig, zegenend, volwassen, behoeder en beminde van het leven, trouw, edelmoedig en oprecht, staan we, bijna zonder het te beseffen, vóór Christus. De Tien Geboden zijn zijn radiografie, ze beschrijven Hem als het negatief van een foto die zijn gelaat toont – zoals op de gewijde lijkwade. Zo werkt de Heilige Geest in het hart door er verlangens in te wekken die zijn gave zijn, de verlangens van de Geest. Verlangens volgens de Geest, verlangen op het ritme van de Geest, verlangen op de muziek van de Geest.

De volheid van de Wet

Zo verstaan we beter wat het betekent dat de Heer Jezus niet gekomen is om de Wet af te schaffen maar tot voltooiing te brengen, om ze te doen groeien. In tegenstelling tot de wet van het vlees die bestond uit een reeks voorschriften en verboden, wordt deze wet van de Geest bron van leven (cf. Joh 6,63; Ef 2,15). Het gaat immers niet meer om een regel, maar om het vlees van Christus die ons liefheeft, ons zoekt, ons vergiftenis schenkt, ons troost en in zijn lichaam de gemeenschap herstelt met de Vader, verloren door de ongehoorzaamheid van de zonde. En zo wordt de negatieve verwoording, het negatieve in de verwoording van de geboden – niet stelen, niet beledigen, niet doden – omgevormd tot een positieve houding: beminnen, plaats ruimen voor de ander in mijn hart.

Verlangens die het positieve zaaien. Dat is de volheid van de Wet die Jezus ons heeft gebracht.

Van 'neen naar 'ja'

In Christus, en alleen in Hem, zijn de Tien Geboden niet langer een veroordeling (cf. Rom 8,1). Zij worden de echte waarheid van het menselijk leven, dat wil zeggen: verlangen naar liefde – hier ontstaat het verlangen naar het goede, het verlangen om goed te doen, het verlangen naar vreugde, vrede, grootmoedigheid, welwillendheid, goedheid, trouw, mildheid, zelfbeheersing. Van dat neen gaat men over naar dit ja. De positieve houding van een hart dat zich opent door de kracht van de Heilige Geest.

Zich openstellen voor de verlossing

Christus in de Tien Geboden zoeken, brengt ons ertoe ons hart te vullen met liefde en openheid voor Gods werk. Wanneer een mens ingaat op het verlangen om volgens Christus te leven, dan stelt men zich open voor de verlossing, die hoe dan ook zal komen omdat God de Vader mild is en, zoals de Catechismus zegt: De ontmoeting tussen de dorst van God en die van ons.

Het nieuwe leven

Het zijn de gemene verlangens die de mens in het verderf storten (cf. Mt 15,18-20). De Geest legt in onze harten zijn heilige verlangens die bron zijn van nieuw leven (cf. 1 Joh 3,9). Dat nieuwe leven is geen titanenwerk om de wet na te leven. Het nieuwe leven dat is de Geest van God zelf die ons leidt naar zijn vruchten door een gelukkig samenspel van onze vreugde om ons bemind te weten en zijn vreugde ons te beminnen. Een ontmoeting van twee vreugden: de vreugde van God ons te beminnen en onze vreugde bemind te worden. Dat zijn dus voor ons christenen de Tien Geboden. Christus beschouwen om ons open te stellen en zijn hart te ontvangen, om zijn verlangens te ontvangen, om zijn Heilige Geest te ontvangen.

1 oktober

De Eucharistie
door E.H. Pierre François

2-20 oktober

Symbolum
van het geloof
door E.H. Daniel Dewitte

22-30 oktober

Het Onze Vader
door Pater Gerben Zweers

31 oktober

Allerheiligen
door E.H. Piet Capoen

**CATECHISMUS
is dagelijks te
beluisteren op Radio
Maria om 9u50, behalve
op woensdag en
zondag.**

Deze catechese
wordt herhaald op de
volgende dag om 4u05
en de week nadien om
22u35.

De catecheses
kunnen ook worden
herbeluisterd via onze
webpagina:

**[www.radiomaria.be/
catechismus/](http://www.radiomaria.be/catechismus/)**

Paus Franciscus begon op 13 juni 2018 tijdens de generale audiëntie op het Sint-Pietersplein met een reeks catecheses over de geboden. We geven u in dit en de komende nummers telkens een vertaling van één of meerdere catecheses.

De paus spreekt in deze catecheses niet alleen over de tien geboden maar ook over de nieuwe wet van Christus.

Ignatius van Antiochië

Napolitaanse School,
waarschijnlijk Cesare Fracanzano (1605-1651)
Galleria Borghese, Rome

Nele Uytterhoeven

I. Achtergrond

Sint-Ignatius van Antiochië moet in die eerste eeuwen van het christendom een enorme indruk gemaakt hebben. Hij was één van de belangrijkste personen van de christelijke oudheid en misschien wel één van de sterkste karakters in de geschiedenis van de Kerk. Vandaag kennen we hem enkel nog door zijn brieven. Die brieven getuigen van een enorme vurigheid, waardoor sommigen denken dat zijn naam 'Ignatius' van het Latijnse 'Ignis' komt, wat *vuur* betekent. Ignatius was overigens ook de eerste die de term 'katholiek' gebruikte in de kerkelijke context. In een brief aan de christenen van Smyrna uit 107 schreef hij: "Waar Christus is, daar is de Katholieke Kerk."¹ Ignatius werd geboren tussen 35 en 50 na Christus en is in Rome de marteldood gestorven tussen 110 en 117. In die tijd waren Rome, Alexandrië en Antiochië de drie grote metropolen van het Romeinse Rijk. Het Concilie van Nicea spreekt van drie 'primaten': dat van Rome, maar ook Alexandrië en Antiochië hebben in zekere zin

deel aan een 'primaat'. De heilige Ignatius was bisschop van Antiochië, dat tegenwoordig in Turkije ligt. Hier in Antiochië ontstond, zoals wij weten uit de Handelingen van de Apostelen, een bloeiende christelijke gemeenschap: volgens de overlevering was de apostel Petrus er als eerste. Daar 'werden de leerlingen voor het eerst christenen genoemd' (Hand. 11, 26).

Sint-Ignatius van Antiochië wordt gerekend tot de apostolische vaders. De apostolische vaders worden zo genoemd omdat men ervan uitgaat dat ze ofwel zelf apostelen zijn geweest of omdat ze de apostelen rechtstreeks gekend hebben en hun leerlingen waren. Ze leefden allemaal in de eerste en tweede eeuw (tussen 90-160 na Christus) en zijn wat christelijke geschriften betreft de directe opvolgers van de auteurs van het nieuwe testament. Hun geschriften zijn dus, behalve de canonieke geschriften van het nieuwe testament, de oudste christelijke teksten waarover we beschikken. Al de

teksten die behoren tot de apostolische vaders zijn van onschatbare waarde voor onze kennis van de eerste eeuwen van het christendom. Het is de periode waarin de christelijke leer vorm begint te krijgen. De geschriften van de apostolische vaders zijn een soort van echo van het onderricht van de apostelen. De geschriften bevatten ook erg veel citaten uit de Heilige Schrift.

Deze periode wordt gekenmerkt door veel doctrinaire disputen en een waarschijnlijk zoeken naar wat orthodox² is. Het is in deze periode dat de leer van de Kerk vorm krijgt. Ignatius van Antiochië waarschuwt de christelijke gemeenten in zijn brieven voor ketterijen en dan vooral voor het docetisme. Het docetisme meende dat Jezus enkel onder een schijnlichaam op aarde was gekomen omdat God zich volgens hen niet kon verlagen tot het aannemen van een sterfelijk lichaam.

II. Leven en werk

Over het leven van Ignatius is niet zo veel met zekerheid geweten. Hij was waarschijnlijk de derde bisschop van Antiochië en had zelf een heidense achtergrond alvorens hij christen werd. Hij schreef zeven brieven, waarvan de tekst tot vandaag nog bewaard is, tijdens zijn reis van Syrië naar Rome aan het begin van de tweede eeuw. Hij werd naar Rome gebracht om de marteldood te sterven. De christelijke gemeenschappen waren in die periode nog erg klein en ook in Antiochië moet het in die tijd nog een kleine minderheid geweest zijn. Door de meesten werden de christenen gezien als een merkwaardige sekte met een joodse achtergrond, waar men zich voorts niet veel van aantrok. Er was in die tijd nog geen systematische christenvervolging in de streek rond Antiochië. De afvoering naar Rome en de terechtstelling van Sint-Ignatius passen dus niet zo onmiddellijk in het kader van een groot-

schalige christenvervolging in die tijd. Hoewel christenen wel ondervraagd werden en soms veroordeeld, werden ze nog eerder beschouwd als een rareiteit en was er geen systematische vervolging. Wat nu de precieze aanleiding is geweest van de veroordeling van Ignatius is niet duidelijk, maar we weten vanuit zijn brieven weldegelijk dat hij overgebracht werd naar Rome en dat hij ook wist dat hij daar in de arena zou sterven. Al zijn brieven zijn in dat bewustzijn geschreven. Ignatius noemt zichzelf de 'Theofoor', wat in het Grieks 'de door God gedragene' of 'hij die God draagt' betekent. Een traditie legt dit uit met de verklaring dat hij het kind was dat door Jezus in de armen werd genomen en aan de apostelen getoond als model van nederigheid, en dus door God werd gedragen. Theofoor, hij die God draagt, moet vooral in de mystieke zin begrepen worden. Voor Ignatius is de eenheid met Christus het allerbelangrijkste en zo is voor hem elke christen een 'theofoor'.

De vierde-eeuwse geschiedschrijver Eusebius van Caesarea wijdt een heel hoofdstuk van zijn kerkgeschiedenis aan het leven en de schriftelijke nalatenschap van Ignatius.³ "Vanuit Syrië", zo schrijft hij, "werd Ignatius naar Rome gezonden om er als voedsel voor de wilde dieren te worden geworpen, vanwege het getuigenis dat hij had gegeven voor Christus. Op zijn reis door Asia, streng bewaakt door de wachters (die hij in zijn *Brief aan de Romeinen* de 'tien luipaarden' noemt) bevestigde hij met preken en aansporingen de kerken in de afzonderlijke steden waar hij verbleef. Vooral spoorde hij hen met nog groter vurigheid aan zich te hoeden voor de ketterijen die in die tijd begonnen op te duiken, en hij drukte hen op het hart zich niet los te maken van de apostolische overlevering"⁴. Het eerste deel van de tocht voerde de delegatie langs Tarsus (de geboorteplaats van

Rond het éne altaar

Gij allen regelt uw gedrag naar dat van God: eerbiedigt elkander en ziet uw naaste niet aan met vleselijke ogen, maar bemint elkander altijd in Christus Jezus. Niets mag er zijn tussen u, dat verdeeldheid brengt, maar uw eenheid met uw bisschop en oversten zij een beeld en een les van eeuwig leven. Geloof niet dat gij iets goeds kunt doen als gij u afscheidt: alleen in gemeenschap kan er iets goeds tot stand komen. Eenzelfde gebed, eenzelfde smeking, eenzelfde geest, eenzelfde hoop in de liefde, welke gij zult genieten in een onschuldige vreugde: dat alles in Jezus Christus en er is niets schoners dan dat.

Haast u naar de enige tempel van God om daar verenigd te zijn rond het éne altaar, dat alleen Jezus is, die alleen is uitgegaan naar de Vader, en met Hem verenigd blijft, tot Hem terugkerend.

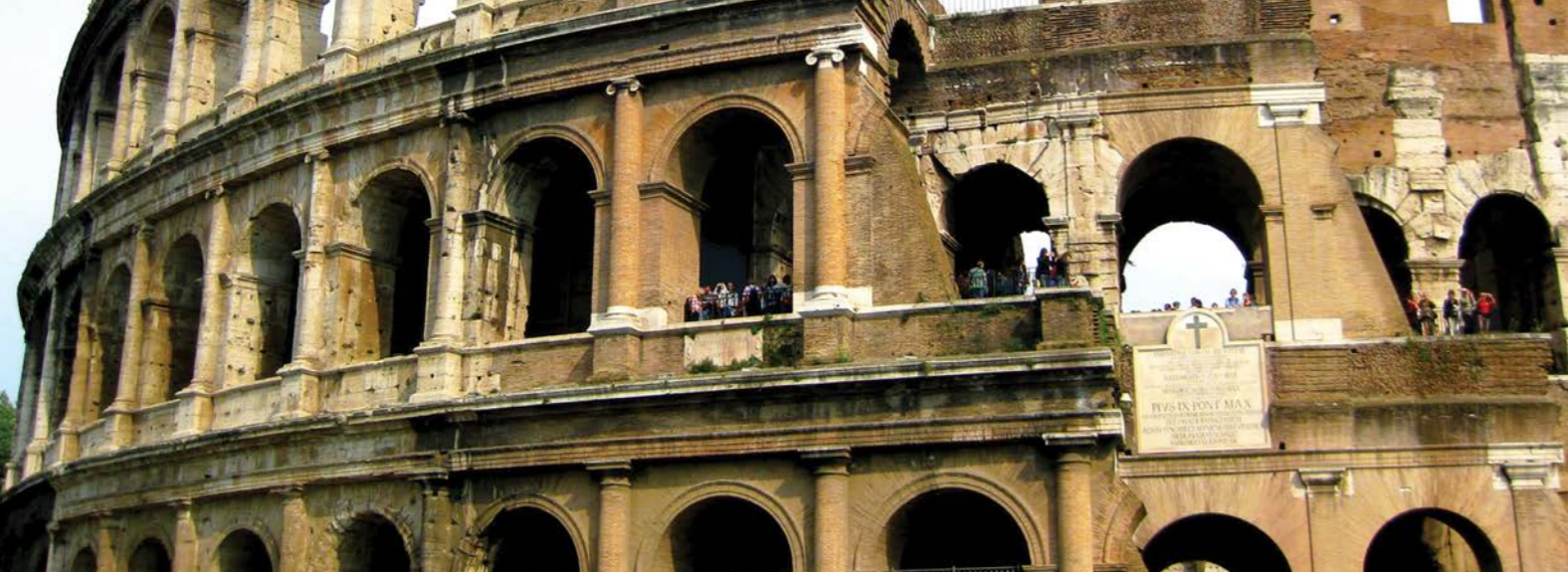
Ignatius van Antiochië

¹H. Ignatius van Antiochië, *Brief aan de Christenen van Smyrna, Epistula ad Smyrnaeos* 9, 2
²In de letterlijke Griekse betekenis: "volgens de juiste leer"

³H. Eusebius van Caesarea, *Geschiedenis van de Kerk, Historia Ecclesiastica*, 3, 36

⁴H. Ignatius van Antiochië, *Brief aan de Romeinen, Epistula ad Romanos*, 5, 1

Met de Kerkvaders worden de schrijvers en leraren uit de vroeg-christelijke kerk aangeduid. In het programma 'de kerkvaders' wordt u binnengeleid in de geschiedenis van hun leven en laten we u proeven van de onuitputtelijke schat die ons via hun geschriften is overgeleverd. In dit artikel vindt u de schriftelijke neerslag van de aflevering over de H. Ignatius van Antiochië.

Paulus), Laodicea en Philadelphia en de eerste etappeplaats was Smyrna, waar de heilige Polycarpus bisschop was, een leerling van Johannes. Tijdens zijn verblijf in Smyrna krijgt Ignatius bezoek van de bisschoppen van Efeze, Magnesië en Tralli in gezelschap van christenen uit hun gemeenschappen. In Smyrna schreef Ignatius vier brieven, respectievelijk aan de christelijke kerken van Efeze, Magnesië, Tralli en tot slot ook nog een brief naar de christenen van Rome.

“Nadat hij uit Smyrna vertrokken was”, vervolgt Eusebius, “kwam Ignatius te Troas, en van daaruit verzond hij nieuwe brieven”: twee aan de kerken van Philadelphia en Smyrna, en een aan bisschop Polycarpus. Zo maakt Eusebius de lijst compleet van de brieven die ons vanuit de Kerk van de eerste eeuw als een kostbare schat bereikt hebben. Uit deze teksten komt duidelijk de vurigheid van het geloof naar voren van deze generatie van christenen die de apostelen nog gekend heeft. In de brieven van Ignatius voelt men ook dat het om een heilige gaat.

Vanuit Troas bereikte hij uiteindelijk Rome, waar hij in het colosseum aan de wilde beesten werd gevoerd. Volgens een bepaalde bron was dit tijdens het einde van de 123-dagen durende feesten die keizer Trajanus had gegeven aan het einde van de Dacische Oorlogen, die een enorm succes waren geweest voor het Romeinse rijk. Tijdens deze feesten kwamen 10.000 gladiatoren om het leven en werden 11.000 wilde dieren gedood, die alvorens ze moesten vechten nog gevangenen gevoerd kregen. Zo werd de Heilige Ignatius zoals hij het gewent had “het graan van christus... gemalen door de tanden van de wilde dieren”, zoals hij schrijft in één van zijn brieven. Er zou van zijn lichaam niets zijn overgebleven dan de harde knoken. De christenen verzamelden zijn beenderen en brachten die naar Antiochië

waar ze sinds die tijd vereerd worden. Vandaag zijn zijn relieken te vereren in de San Clemente Basilica in Rome.

III. Mystiek van de eenheid

De belangrijkste accenten, wat de theologie van Ignatius betreft, zijn te vinden in zijn christologie en ecclesiologie. Tijdens een audiëntie in 2007 zei Paus Benedictus dat geen Kerkvader zo intens als Ignatius het verlangen heeft uitgedrukt naar de vereniging met Christus en naar het leven in Hem. We laten paus Benedictus aan het woord in zijn commentaar op de theologie van Ignatius:

“In feite komen in Ignatius twee ‘geestelijke stromingen’ samen: die van Paulus, geheel gericht op de vereniging met Christus, en die van Johannes, geconcentreerd op het leven in Hem. Op hun beurt lopen deze beide stromingen uit in de navolging van Christus, door Ignatius meermaals verkondigd als ‘mijn’ of ‘onze’ God.

Zo smeekt Ignatius de christenen van Rome zijn martelaarschap niet te verhinderen, omdat hij er vurig naar verlangt ‘zich met Jezus Christus te verenigen’. En hij legt uit: “Het is voor mij veel mooier te sterven en zo naar (Grieks: eis) Jezus Christus te gaan, dan te heersen tot aan de uiteinden der aarde. Ik zoek Hem die voor mij gestorven is, ik wil Hem die voor ons verzezen is... Sta mij toe navolger te zijn van het Lijden van mijn God!”⁵ Ignatius benadrukt zijn geloof in de werkelijke menswording van God, dat hij echt mens is geworden in Jezus Christus, in tegenstelling tot het docetisme dat beweerde dat het enkel ging om een schijnlichaam. “Jezus Christus”, schrijft Ignatius aan de Smyrnaeërs, “is werkelijk uit het geslacht van David”, is “werkelijk uit een maagd geboren”, werd “werkelijk voor ons aan het kruis genageld”.⁶

(vervolg p. 13)

⁵ H. Ignatius van Antiochië, Brief aan de Romeinen, Epistula ad Romanos. 5-6

⁶ H. Ignatius van Antiochië, Brief aan de Romeinen, Epistula ad Romanos. 1,1

Luisteraar in de kijker

Maria uit Diepenbeek

Een katholieke stem bij u thuis!

Ik ben afkomstig uit Diepenbeek. Ik ben geboren op dezelfde plaats waar ik nu nog steeds woon. Het ouderlijk huis is afgebroken, maar ik woon nu in het huis ernaast. Ik woon al achtentachtig jaar op dezelfde plek. Ik woon hier heel graag. Het is hier open ruimte, in het veld bijna, met heel veel groen.

Ik ken Radio Maria al sinds haar ontstaan in België. We hebben met een paar mensen vanuit onze parochie en met de pastoor de inwijding meegemaakt. Ik kom regelmatig meebidden in de studio's van Radio Maria op dinsdagmiddag. Elke dinsdag komen we eerst naar de gebedsgroep in Leuven bij de Assumptionisten en daarna gaan we mee-

bidden op de radio. Dit gebeurt nu al verschillende jaren op die manier. Op zekere dag werd ik na het bijwonen van de Eucharistie uitgenodigd om naar de gebedsgroep in Leuven te komen. In het begin was ik weigerachtig, maar ik heb het uiteindelijk eens geprobeerd en sindsdien ben ik altijd meegerisd met de persoon die het me had gevraagd. Dinsdag is voor mij een hele gebedsdag. De gebedsbijeenkomst te Leuven begint met het rozenhoedje. Daarna is er Eucharistieviering en uitstelling van het H. Sacrament. Elke keer wordt er ook de boodschap van Medjugorje voorgelezen. Daarna vertrekken we naar de studio's van Radio Maria om het getijdengebed en het rozenhoedje mee te bidden op de radio.

Ik ben nog in de mogelijkheid om iedere dag de Eucharistie bij te wonen. Ik woon dicht bij Hasselt, waardoor ik naar de Sint-Catharinaparochie in Hasselt kan gaan voor de Eucharistie. Diepenbeek is ongeveer even ver voor mij als Hasselt. Als er in Diepenbeek geen mis is, ga ik naar Hasselt en omgekeerd.

Ik ben altijd gelovig geweest. Mijn ouders waren heel gelovig, vooral mijn vader. Zijn vader heeft altijd bij ons gewoond. Hij is hier ook gestorven. Hij was 82 jaar geworden. Op dat moment was ik 13 jaar. De twee laatste jaren kon hij niet meer zo vooruit. Hij zat altijd in zijn

(vervolg p. 12)

Helpt u Radio Maria in haar missie het evangelie van Jezus Christus te verkondigen in heel ons land?

Aarzel niet ons te steunen.

RADIO MARIA

BE49 7333 7333 7771

Luister naar via de digitale radio via **telenet** kanaal 912 of online op www.radiomaria.be

06:00	Meditatie (Pater Jan Bots)
06:30	Lezingendienst
07:00	Angelus
07:02	Rozenkrans
07:30	Muziek (maandag tot vrijdag) - Bijbellezing (zaterdag & zondag)
07:45	De ochtend bij Radio Maria (behalve op zaterdag en zondag)
08:30	Lauden
09:00	H. Mis
	op zondag om 10u voorafgegaan door 'De rots in de branding': 8u50
09:50	Catechismus behalve op woensdag (Radio Vaticaan 'LIVE') en op zondag (H. Mis)

10:30		
	Maandag	De Kerk leeft (Nele Uytterhoeven)
	Dinsdag	Langs de blauwe Donau (Jos Decock)
	Woensdag	Radio Vaticaan Live (Kevin Colle) - aansluitend na de H. Mis
	Donderdag	De rots in de branding (Jos Decock)
	Vrijdag	Herhaling van donderdag 20u
	Zaterdag	11:00: Talitakoem*

11:30	Het Woord spreekt: lezing en bezinning van de H. Schrift
12:00	Angelus
12:05	Middaggebed
12:15	Rozenkrans
12:40	Het heiligenverhaal van de dag

13:00		
	Maandag	Biddende Moeders
	Dinsdag	1e: In gesprek met een priester (Patrick Vandenhove) 2e: De Leeswijzer (Kevin Colle) 3e: Kerk in nood 4e: Op bedevaart met Maria (Jos Decock)
	Woensdag	1e en 3e: Kathovisie (Marianne Hubin) 2e en 4e: De wereld van Radio Maria (Nele Uytterhoeven)
	Donderdag	Klassiekuur (Marc en Marie-Christine Van Hoorick)
	Vrijdag	Kruisweg (aansluitende programmatie: zie vrijdag 14u15)
	Zaterdag	Herhaling van maandag 18u15
	Zondag	Herhaling van dinsdag 18u15

14:15		
	Maandag	Vivendo (Marianne Hubin)
	Dinsdag	Radio Maria telefoneert (Nele Uytterhoeven)
	Woensdag	Muziek
	Donderdag	1e en 3e: De Kerkvaders (Nele Uytterhoeven) 2e en 4e: Het archief (Kevin Colle)
	Vrijdag	Vivendo*
	Zaterdag	Muziek
	Zondag	Radio Maria telefoneert*

15:00	Uur van de Goddelijke Barmhartigheid
16:10	Lezingen uit Lezingendienst
16:30	Meditatie* (Pater Jan Bots)
17:00	Vespers

17:30		
	Maandag	Radio Vaticaan (Kevin Colle)
	Dinsdag	Radio Vaticaan*
	Woensdag	Talitakoem (Zuster Marie-Jeanne)
	Donderdag	Radio Vaticaan (Kevin Colle)
	Vrijdag	De week van Radio Maria (Nele Uytterhoeven)
	Zaterdag	Radio Vaticaan*
	Zondag	De week van Radio Maria* (Nele Uytterhoeven)

18:00	Angelus
--------------	----------------

18:15		
	Maandag	1e en 3e: In gesprek met een religieuze (Patrick Vandenhove) 2e en 4e: Het zorgportret (Joris Abts)
	Dinsdag	1e en 3e: Het inzicht (Marleen Caers) 2e en 4e: Missio werkt (Missio)
	Woensdag	De Kerk leeft* (18u30)
	Donderdag	Herhaling van dinsdag 13u
	Vrijdag	Klassiekuur*
	Zaterdag	Herhaling van woensdag 13u
	Zondag	Herhaling van donderdag 20u

19:30	Rozenkrans
--------------	-------------------

20:00		
	Maandag	Gebed met Sant'Egidio
	Dinsdag	De Kerk leeft*
	Woensdag	Gebed met Sant'Egidio
	Donderdag	1e en 3e: Religieuze Poëzie (E.H. Dirk Van der Linden) 2e en 4e: Rijkdom van het geloof (Diane Kets)
	Vrijdag	Gebed met Sant'Egidio
	Zaterdag	Langs de blauwe Donau*
	Zondag	Klassiekuur*

21:00	(Behalve op zondag)
	Het heiligenverhaal van de dag, gevolgd door 'Het Woord Spreekt' *
21:30	Completen
21:45	Heiligen getuigen
22:35	Catechismus* (maandag tot zaterdag)
	Zondag: De kerkvaders (1ste, 3de en 5de week) - Het archief (2de en 4de week)
23:30	Rozenkrans

Tussen middernacht en 6u 's morgens hebben er herhalingen van de verschillende programma's plaats.

(vervolg van p. 9)

zetel en hij was altijd aan het bidden. Ik zie hem nog altijd achter de Leuvense stoof zitten met zijn paternoster in zijn hand aan het bidden. Ik denk dat ik van grootvader nog het meest meegedragen heb. Mijn ouders wilden geen enkele dag de H. Mis overslaan. Als kind gingen we ieder om de beurt mee, mijn zus en ik.

Ik heb heel vroeg voor mijn moeder moeten zorgen, want zij heeft twintig jaar MS gehad. Ik was 32 toen ze stierf. Ik heb een gelukkige jeugd gehad, maar een zware jeugd. Als kind van dertien jaar ben ik al thuis moeten blijven van school, toen kon dat nog, en moest ik voor het huishouden zorgen.

Van Onze-Lieve-Vrouw heb ik altijd veel gehouden. Ik ben naar haar genoemd. Ik heb ook altijd veel vertrouwen gehad in Sint-Jozef en heb een speciale devotie voor Sint-Antonius en pater Pio. Hier in het veld hadden we een Mariakapelletje aan een boom hangen. In de meimaand versierde ik dat altijd en plantte ik er bloemetjes rond. Als het werd vernield, werd het altijd opnieuw ook hersteld. In de straat is er een kapelletje dat in 1945 werd herbouwd waar er door enkele mensen iedere maand samen wordt gebeden. In oktober en in mei is dat iedere week.

Ik ben alleen overgebleven. Mijn broer en mijn zus zijn gestorven en ik ben al 30 jaar weduwe. We hadden geen kinderen. Ik heb nog het geluk dat een schoonzus naast mij woont, want we wonen heel afgelegen. We hebben altijd een boerderij gehad. Het is hier heel mooi, heel rustig. Ik woon hier graag. Er komen heel wat fietsers en wandelaars voorbij en af en toe een auto, maar niet zoveel.

Ik ben vroeger bij ziekenzorg geweest en tot mijn tachtigste bezocht ik regelmatig verschillende zieken. Nu zijn er nog enkele mensen die ik af en toe bezoek. Ik ga ook regelmatig naar de bijeenkomsten van de 'kleine zielen'. Ik ben niet zo heel veel thuis. 's Middags luister ik altijd naar de rozenkrans op Radio Maria en op vrijdag bid ik de kruisweg mee.

LUISTERAARS AAN HET WOORD

Sinds ik verleden jaar deze smartphone bekomen heb, kan ik nu ook luisteren naar Radio Maria be.

Een luisteraar uit Sint-Truiden

Dit is een genade geweest voor mij, vooral in de corona tijd. Zo heb ik ook mogen kennismaken met de mooie liederen die gespeeld worden in de vroege en late uren van de dag.

Betty

Veel dank voor het opnemen van de intenties bij het gebed in het Uurtje van Barmhartigheid en voor de vele mooie uitzendingen en programma's bij Radio Maria.

Ik ben dagelijks in de zevende hemel met dit Godsgeschenk.

M.-Ch.

Prachtig!!! Zo mooi en in alle eenvoud.

Reactie na de uitzending van het programma Talitakoem.

Ik wil jullie bij deze feliciteren voor jullie uitzendingen. Sinds ik de zender enkele maanden geleden ontdekt heb, luister ik regelmatig en geniet van de devotie die jullie uitstralen. Dank u wel daarvoor!

Ludo

(vervolg van p. 8)

Dit grote en onweerstaanbare verlangen van Ignatius naar de vereniging met Christus vormt de basis van een ware en eigenlijke 'mystiek van de eenheid', die de grond vormt van zijn ecclesiologie, of zijn beeld van de Kerk. De eenheid is voor Ignatius vóór alles een eigenschap van God die, ofschoon in drie Personen bestaande, toch één is in een absolute eenheid. Dikwijls herhaalt hij dat God eenheid is, en dat deze zich, in haar zuivere en oorspronkelijke staat, alleen in God bevindt.⁷

Over de Kerk schrijft hij: "Het is goed om samen te werken, in overeenstemming met het gevoel van de bisschop, iets wat u al doet. Inderdaad is uw college van presbyters, terecht van goede faam en God waardig, zó in harmonie verenigd met de bisschop als de snaren met de citer. Hierdoor wordt in uw eensgezindheid en in uw symfonische liefde Jezus Christus bezongen. En zo wordt u, de één na de ander, samen tot een koor opdat u in de symfonie van uw eensgezindheid, na de toonhoogte genomen te hebben van God in de eenheid, met één stem zingt".⁸

En verder nog zegt Paus Benedictus XVI over Ignatius' beeld van de Kerk: "Van de ene kant is er de hiërarchische structuur van de kerkelijke gemeenschap en van de andere kant de fundamentele eenheid die de gelovigen met elkaar in Christus verbindt. Hierdoor kunnen de functies (binnen die gemeenschap) niet met elkaar in tegenstelling geraten. Integendeel, de nadruk op de communio van de gelovigen onderling en met de eigen herders, wordt voortdurend geherformuleerd aan de hand van welsprekende beelden en analogieën: de citer, de snaren, de intonatie, het concert, de symfonie. Duidelijk komt de eigen verantwoordelijkheid van de bisschoppen, de presbyters en de diakens naar voren in de opbouw van de gemeenschap. Vooral hen geldt de

uitnodiging tot liefde en eenheid: "Weest één en hetzelfde", schrijft Ignatius aan de Magnesiërs, waarbij hij het gebed van Jezus bij het Laatste Avondmaal herneemt: "één enige smeking, één enige geest, één enige hoop in de liefde... Snelt allen toe op Jezus Christus als naar de ene tempel van God, als naar het ene altaar: Hij is één en, voortkomend van de ene Vader, is Hij met Hem verenigd gebleven en naar Hem in de eenheid teruggekeerd".⁹

Zoals al eerder vermeld is Ignatius de eerste in de geschiedenis die aan de Kerk "het bijvoeglijk naamwoord 'katholiek' toeschrijft, dat wil zeggen 'universeel': "Waar Jezus Christus is", zegt hij, "daar is de katholieke Kerk", en juist in de dienst aan de eenheid van de katholieke Kerk oefent de christelijke gemeenschap van Rome zo iets als een primaat in de liefde uit: "In Rome zit zij voor, Godwaardig, eerbiedwaardig, waardig om gelukkig genoemd te worden... Zij zit voor in de liefde, die de wet van Christus heeft en de naam van de Vader draagt".¹⁰ Vervuld van deze liefde voor Jezus en zijn medegelovigen heeft hij zich 'zoals het graan laten vermalen'.

We kunnen als besluit de vurige wens van Ignatius die hij in zijn brief aan de christenen van Tralli uit ter harte nemen: "Bemint elkaar met een onverdeeld hart. Mijn geest geeft zich ten offer voor u, niet alleen nu, maar ook als hij God zal hebben bereikt... Dat gij in Christus zonder smet bevonden wordt."

Ignatius was een van de eerste heiligen van wie het gebeente werd bewaard in een schrijn. Zijn feestdag wordt in de katholieke Kerk gevierd op 17 oktober (waarschijnlijk al sinds de 4e eeuw). Zijn voorspraak wordt ingeroepen tegen hoofduitslag en keelpijn.

⁷ Benedictus XVI, De kerkvaders, Colomba, 2008

⁸ H. Ignatius van Antiochië, Brief aan de Efesiërs, Epistula ad Ephesios. 4, 1-2

⁹ H. Ignatius van Antiochië, Brief aan de Magnesiërs, Epistula ad Magnesios. 7, 1-2

¹⁰ H. Ignatius van Antiochië, Brief aan de Romeinen, Epistula ad Romanos. Proloog

BRONNEN:

Les écrits des pères apostoliques, Les Editions du Cerf, Paris, 2001

Benedictus XVI, *De kerkvaders*, Colomba, 2008

F. Cayré A., *Patrologie et histoire de la théologie*, Société de S. Jean l'évangéliste, 1931

Hubertus R. Drobner, *Les pères de l'Eglise*, Desclée, 1999

Dagelijkse Eucharistieviering om 09:00 (zondag om 10:00)

Angelus

07:00
12:00
18:00
24:00

Getijdengebed

06:30 Lezingendienst
08:30 Laudan
12:05 Middagebed
17:00 Vespers
21:30 Dagsluiting

Rozenkrans

07:05
12:15
19:30
23:30

Dagelijks 'Uur van de Goddelijke Barmhartigheid' om 15:00

Verbonden zijn in tijden van 'social distancing':

Vorm met Radio Maria een wereldwijd gebedsnetwerk.

Philippe Van der Sande

We maken bijzondere tijden mee. Er heerst wereldwijd een virus dat ons dagelijks leven danig overhoop gooit en ons misschien wel bang en depressief maakt. In de rijke westerse landen, waar individualisme en materialisme hoogtij vieren, wordt de bevolking plots met de menselijke kwetsbaarheid en beperktheid geconfronteerd. Ook in ons land zorgt dit voor onzekerheid en angst. We worden ook dagelijks via belangrijke nieuwsmidia angstig gemaakt door allerlei verklaringen van wetenschappers en politici die beweren dat het nooit meer als vroeger wordt, dat het nooit meer 'normaal' wordt. Ik merk deze angst ook op in kerkmidden en parochiegemeenschappen.

Nu de eerste golf van de pandemie hier gepasseerd lijkt, moeten we misschien opnieuw leren samenleven en met een hoopvolle blik naar de toekomst kijken. Persoonlijk denk ik regelmatig terug aan de woorden van paus Franciscus n.a.v. de bijzondere 'Urbi et Orbi'-zegen vanop een leeg Sint-Pietersplein op 31 maart jl. Hij stond stil bij het verhaal van de apostelen die in een storm terechtgekomen zijn en bang worden dat ze vergaan (Mc 4, 35-41). Jezus, die in de boot ligt te slapen, wordt in paniek door de apostelen wakker gemaakt. Hij zegt hun: "Waarom zijt ge zo bang?"

Hoe is het mogelijk dat ge nog geen geloof bezit?"

Paus Franciscus : "gebed en stille dienstbaarheid : onze wapens in tijden van nood"

Paus Franciscus gaf toen volgende commentaar : "De Heer doet een beroep op ons geloof. Niet enkel geloven dat Jezus bestaat, maar ertoe komen Hem te vertrouwen. (...) Tegenover het lijden waaraan de ware ontwikkeling van onze volkeren wordt afgemeten, ontdekken en ervaren we het hogepriesterlijk gebed van Jezus 'opdat allen één zijn' (Joh 17, 21). Hoeveel mensen oefenen geduld uit en

geven elke dag hoop, waarbij ze ervoor zorgen dat ze niet in paniek raken maar medeverantwoordelijk zijn. Hoeveel vaders, moeders, grootvaders, grootmoeders, leerkrachten... laten onze kinderen met kleine en dagelijkse gebaren zien hoe ze een crisis onder ogen moeten zien en hoe ze die moeten doorstaan door hun gewoontes aan te passen, hun ogen te verheffen en het gebed te stimuleren. Hoeveel mensen bidden, offeren en bemiddelen voor het welzijn van iedereen. Gebed en stille dienstbaarheid : dat zijn onze wapens om te overwinnen".

"De Heer daagt ons uit en nodigt ons uit om te midden van deze storm solidariteit en hoop te wekken die in staat zijn om stevigheid, steun en betekenis te geven aan deze tijd waarin alles schipbreuk lijkt te hebben geleden. (...) De Heer omarmen om de hoop te omarmen : dat is de kracht van het geloof, die ons bevrijdt van angst en die ons hoop geeft", aldus nog onze paus.

Sommigen zullen opwerpen : wat kan ik nog doen? Ik ben oud, ik ben ziek, ik kom niet veel meer buiten, ik zie nog weinig mensen... Ja, dat is zo en toch houden Jezus en Maria ontzettend veel van ieder van ons. Ze

zijn vooral heel blij met het dagelijks gebed voor de noden van de mensen in deze onzekere tijden, in verbondenheid met alle luisteraars van Radio Maria.

Pater Livio aan de luisteraars: "We moeten een instrument in de handen van Maria zijn"

Pater Livio, de geestelijk adviseur van de "World Family of Radio Maria", die de 84 radio's over de hele wereld verenigt, sprak eind juni n.a.v. de algemene vergadering (die online plaatsvond) alle voorzitters van de lokale radio's toe. Vooreerst merkte hij dankbaar op hoe Radio Maria overal kon blijven uitzenden ondanks de moeilijkheden. Wereldwijd nam ook het aantal luisteraars toe, vooral in die landen waar de kerken gesloten werden en er geen publieke misvieringen meer waren. Hij vond het opmerkelijk hoe Maria wereldwijd - maar bijzonder ook in Lombardije waar de hoofdkantoren gelegen zijn en een regio die zeer zwaar door het coronavirus getroffen werd - de medewerkers, vrijwilligers en luisteraars bijstond en beschermde.

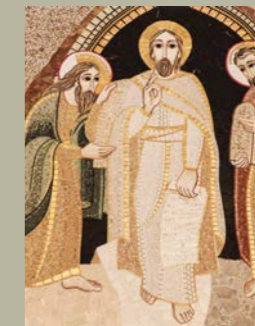
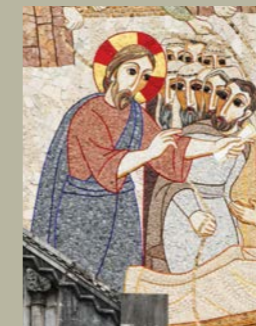
"Wereldwijd zorgde onze Moeder ervoor dat de radio kon verder werken. Ze is midden onder ons aanwezig. We moeten een instrument in haar handen zijn. 'Als u de mijne bent, zal u overwinnen. Wees niet bang, want ik ben met u', zei onze Moeder in Medjugorje". Pater Livio stipte aan dat de luisteraars - ondanks de afgelasting van vele Mariathons - hun radio ook financieel zijn blijven steunen. Pater Livio moedigt iedere luisteraar van Radio Maria aan: "We hebben in deze tijd een bij-

zondere verantwoordelijkheid, namelijk om met alle luisteraars wereldwijd een groot Mariaal gebedsnetwerk te vormen en de Heer vol vertrouwen hulp te vragen voor onze wereld in nood". Een wereld in nood omwille van het coronavirus, maar misschien nog meer omwille van het virus van het hardnekkig ongelooft.

Met Radio Maria op virtuele belevaart

Deze verbondenheid in gebed in tijden van 'social distancing' wordt zowel door paus Franciscus als door pater Livio benadrukt. De 'World Family' zal dit werkjaar het gezamenlijke gebed van alle radio's wereldwijd aanmoedigen. Op 7 oktober is er een wereldwijde gebedsdag met alle Radio Maria's ter wereld vanuit het Mariaheilgdom van Kibeho in Rwanda. In de loop van 2021 zullen er door de 'World Family' verschillende 'virtuele Mariabedevoorten' georganiseerd worden, telkens vanuit een ander bekend Maria-oord. Via onze programmadirecteur priester Karlo zal u natuurlijk te zijner tijd aan deze belangrijke gebedsafspraken herinnerd worden.

Het lijkt misschien of Jezus in de boot slaapt terwijl er een hevige storm woedt, maar wij weten dat Hij ons echt nabij is en naar elk van onze gebeden luistert. Dat is de kracht van het gebed voor de hele mensheid, in het bijzonder het rozenkransgebed, dat dagelijks live in de studio's wordt gebeden. Herinner u de woorden van paus Franciscus: "Hoeveel mensen bidden, offeren en bemiddelen voor het welzijn van iedereen". Bent u er één van?

De mysteries van de rozenkrans

Pater Jan Meeuws

Broeders en zusters zijn wij. Wij worden bemind door dezelfde Goddelijke Liefde, die zijn zon voor ons laat opgaan, die het mooiste heeft proberen te maken van zijn schepping voor ons, waarin wij mogen leven. Hij heeft ons een moeder gegeven, zijn eigen moeder. In deze bezinning wil ik samen met u kijken naar de binnenkant van de rozenkransmysteries. Zoals paus Johannes Paulus II schreef: "Tijdens de rozenkrans mogen we met Maria Jezus' gelaat aanschouwen."

Elk mysterie is een ontmoeting. Weet je wat zo wonderlijk is? Elk mysterie vinden we ook terug in het kerkelijk jaar. Ik noem maar een voorbeeld: de instelling van de H. Eucharistie, het vijfde lichtmysterie. Dat beleven we in een prachtige liturgie op Sacramentsdag en natuurlijk op Witte Donderdag. Daarom is de rozenkrans zo rijk. Want de personen om wie het gaat zijn op de eerste plaats God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Daarom beginnen we de rozenkrans ook met het kruisteken. Het is ook zo mooi en gebruikelijk dat we na elk tientje het 'eer aan de Vader' brengen: hulde brengen aan die drie-ene God. En persoonlijk bid ik nog liever: eer aan U Vader, eer aan U Zoon, eer aan U Heilige Geest. Want door de liefde, door de genade, door de sacramenten, door Gods liefde voor ons en zijn zegeningen mogen wij tot de Vader en de Zoon en de Heilige Geest spreken.

Rozenkransmysteries, het is zo kostbaar. Ik ben ontzettend dankbaar dat ik montfortaan ben, volgeling van de grote apostel van Maria, de heilige Louis-Marie Grignon de Montfort, die leefde van 1673 tot 1716. Hij was zestien jaar priester toen hij in mekaar stortte. Hij had zich totaal

gegeven. Hij leerde de mensen bidden, hij leerde ze de rozenkrans in een tijd dat er veel ellende was in de Kerk. Het was de tijd van de zonnekoning. Maar in de Kerk was het niet zo zonnig als aan het koninklijk hof. Montfort trok zich het lot aan van de armen, van de kleinen, van de mensen die verlangden naar God en hij leerde ze Maria kennen. Hij was ook beeldhouwer. Zo is er een voorbeeldje, waar hij in Poitiers, in de benedenstad, de Montbernage heette dat, van een boerenschuur een kerkje maakte voor de armen. Want die durfden niet naar de kerk gaan waar het chic volk naar toe ging. Vooraan is een nis in die kerk: daar staat een Mariabeeld dat Montfort gemaakt heeft. Hij zei tegen die mensen: "ik schenk u dit, ge krijgt het cadeau, maar dan moet ge me beloven dat ge elke dag de rozenkrans bidt". De geschiedenis verhaalt hoe een arbeider veertig jaar elke dag die rozenkrans bad, voorbad zoals dat toen ging. Hij was nooit ziek. Hij wist mensen zo te raken, omdat hij zelf zo vol was van de Heilige Geest, vol van Gods liefde, vol van de liefde van en tot Maria.

Ik ben zo blij dat juist in deze tijd waarin zovele mensen verdriet hebben omdat zovele kerken dichtgaan omdat

er niet overal meer een priester is, dat wij de rozenkrans zelf mogen vastnemen: als je ziek bent in je bed, misschien als je in de gevangenis zit of waar dan ook, helemaal alleen. Op dat moment, als het lukt, zoals God het voorzien heeft en zoals Maria het vanuit haar hart wenst voor haar kinderen, zijn we niet meer alleen. Want bij de rozenkrans, die twintig prachtige mysteries, gaat het om God die alles uitgedacht heeft wat we in die rozenkrans kunnen beleven: God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest, de Drie-ene God, die volmaakte liefde en schoonheid is en engelen en mensen heeft geschapen om die liefde en schoonheid met hem te delen en daarom gaf hij hun een vrije wil. En we weten door de openbaring en dan verwijs ik u naar het laatste boek van de Bijbel, hoe engelen in opstand zijn gekomen tegen God en dan de gevallen engelen zijn geworden, de duivels, de satan onder leiding van Lucifer, die oorspronkelijk een schitterende engel was. Zoals zijn naam zegt: de lichtdrager. En we weten ook dat toen God de aarde geschapen heeft en de mens daar geplaatst heeft, dat Hij zag dat alles zeer goed was: de mens, alles rondom hem, er was niets dat angstaanjagend was. Heel de schepping was één harmonie. De mens heeft zich laten verleiden en zijn eigen willetje gedaan. Niet naar God geluisterd en daardoor verloor hij het mooiste wat er bestaat: Gods lieveling te zijn, dat te beleven, dat werkelijk als een realiteit in zijn hart te voelen en God ook te beminnen. Te leven alsof Hij naast je is, want dat was toen zo, maar door de zondeval kwam er duisternis, verloor de mens zijn zuiverheid van harte, kon hij God niet meer zien. Denk hier maar aan Jezus' woord: "Zalig de zuiveren van hart, want ze zullen God zien". De eerste mensen konden God zo ervaren dat ze Hem bijna konden zien, Hem konden ontmoeten. Door de zondeval werden ze daar blind voor.

Maar God wist dat dit zou gebeuren. Hij had een geniaal plan, dat eigenlijk ontroerend is van wijsheid en almacht. Hij begint een nieuwe schepping wanneer volgens zijn inzicht de volheid van de tijd gekomen is. God wil een moeder, want zijn Zoon zal het vlees aannemen, zal alle ellende van de eerste mens tot de laatste mens op zich nemen en vernietigen op een kruis. Die moeder scheidt Hij met de mooiste talenten en genaden en gaven die er maar denkbaar zijn. Maria is het grootste kunstwerk van God de Vader, God de Zoon, God de Heilige Geest. Wat de eerste mensen verknoeiden door hun ongehoorzaamheid en opstandigheid, dat overtreft Maria ten goede op een ongelofelijke wijze door te luisteren wanneer God spreekt door de engel Gabriël en dan te antwoorden: "Zie de dienstmaagd des Heren, mij geschiede naar uw woord." God die voorkomt in de geheimen van de rozenkrans en Maria die het allemaal beleefd heeft en zoals Sint-Lucas schrijft: "In haar hart bewaart". Wanneer het moment gekomen is en de engel heeft gesproken en Maria ja gezegd heeft, dan schenkt God de Zoon zichzelf aan haar en de H. Geest doet dat onbegrijpelijk mooie wonder dat Gods Zoon haar eigen vlees en bloed wordt, haar kind, een werkelijk kind van Maria. God wist waarom hij Maria zou scheppen. God wist dat Hij op haar kon rekenen tot het uiterste toe.

Het is zo heerlijk de rozenkrans te bidden, want als je de rozenkrans mag beleven in al die mysteries, overkomt je wat Maria in haar hart bewaart. Ze deelt het met ons als we zuiver van hart zijn. Naargelang onze liefde tot God en zijn moeder groter wordt zal dat mysterie ons des te dieper raken.

In de zomermaanden konden we van de gelegenheid gebruik maken om, in twee afleveringen, terug te kijken op de interessante boeken die reeds aan bod kwamen tijdens 'De Leeswijzer' in de eerste helft van het jaar. Vanaf september konden we opnieuw twee boeken op uw leestafel neerleggen:

DE LEESWIJZER

herbeluister alle voorbije afleveringen op:
www.radiomaria.be/de-leeswijzer

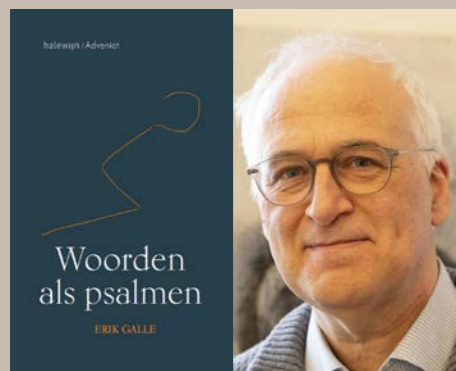
wat we het best bewaren, ja zelfs moeten koesteren. De bundeling van haar stukken leest als een resumé van de grote debatten van de laatste twintig jaar, en klinkt hier en daar profetisch. Tegendraads is een onmisbaar boek om te begrijpen wat er vandaag toe doet.

WOORDZOEKER

Vind de vetgedrukte woorden uit de hymne voor het feest van 7 oktober 'Heilige maagd Maria van de Rozenkrans' terug in het onderstaande raster.

Door **aarde, zee** en **firmament** geëerd, gevierd, als God erkend:
 Hem, die de hele **schepping** schraagt,
 Hem draagt de zuivere **moedermaagd**.
 Wie **zon** en **maan**, naar orde en tijd,
gehoorzaam zijn in dienstbaarheid,
 ontvangt Maria in haar **schoot**,
 aan Gods genade **deelgenoot**.
 O **Moeder**, zalig is uw **lot**:
 uw schoot omsluit de **Zoon** van God,
 wiens greep de **wereld** overspant
 en die u schiep met **meesterhand**.
 Gij, die door de **engelengroet** verblijdt,
 door Gods **Geest** **overschaduw**d zijt,
 gij hebt de **Heiland** voortgebracht,
 die door de **volken** werd verwacht.
 U, Jezus, zij de **heerlijkheid**
 die uit de **Maagd** geboren zijt,
 U met de Vader en de Geest,
 zoals het altijd is geweest.

Zoek horizontaal, verticaal en diagonaal. De woorden worden van voor naar achter en van achter naar voor gelezen!

Het eerste boek was het nieuwe werk van priester Erik Galle en draagt de titel 'Woorden als psalmen' en is verkrijgbaar bij Uitgeverij Halewijn. We gingen met hem in gesprek over het belang van de psalmen in het algemeen, maar vooral hoe we onze eigen woorden die we spreken in ons gebed als psalmen kunnen ervaren. We leerden hoe we de stilte een plaats kunnen geven in het proevend lezen van de mooie schrijfsels die uit zijn biddend hart en pen voortvloeien. Hij verwoordt het zelf als volgt:
"God bedacht een unieke abonnementsformule. We mogen met zijn allen genieten van een onbeperkte toegang tot Hem. Welke gevoelens we met Hem willen delen, wat we ook tegen Hem uitroepen, aan bandbreedte is er nooit tekort. Wij van onze kant vergeten geregeld van onze woorden psalmen te maken. We laten de kans liggen om wat het leven brengt in dialoog te brengen met God, iets wat in de psalmen voortdurend gebeurt."

In Woorden als psalmen spreekt Erik Galle tot God en daarbij neemt hij geen blad voor de mond. Hij geeft op die manier een inkijk in wat gebed vermag, hoe het een mens van binnenuit helemaal kan veranderen.

Het tweede boek dat we bij u neerlegden stond ons toe te grasduinen door de gedachten van een doorwinterde journaliste, auteur en coauteur van verscheidene eerder verschenen werken en krantencolumniste, Mia Doornaert. Dat deden we aan de hand van 'Tegendraads', verschenen bij uitgeverij Polis onder de mantel van Pelckmans Uitgevers. Zoals priester Erik Galle geen blad voor de mond neemt in zijn gesprek met God gaat Mia Doornaert dezelfde dialoog aan met de modern denkende mens. Aan de hand van een bundeling van de vele opiniestukken die ze in de jaren schreef krijgen we een idee van haar opvattingen over de meest relevante maatschappelijke thema's. Immigratie, identiteit, integratie, islam, de waarden van de Verlichting, de eigenheid van Europa, het komt allemaal aan bod met een voornemen om geen enkel taboe, dat op een aantal van die thema's lijkt te rusten, uit de weg te gaan. In een steeds diversere samenleving heeft ze oog voor wat waardevol is voor allen die echt willen samenleven: de rechtsstaat, de rechten van de vrouw, het belang van een gedeeld verhaal, van taal en cultuur en geschiedenis. Omdat onze wereld zo snel verandert brengt ze onder woorden

Vooruitblik aflevering van 13 oktober 13u.

Zowat 100 jaar geleden kreeg de Mariaverering in ons land een belangrijke impuls door de montfortanen. Mede door toedoen van priester Poppe en kardinaal Mercier werd vanuit Leuven een brede werking opgezet van retraites, recollecties, missies en de verspreiding van een volkstijschrift dat nog altijd bestaat (nu onder de naam Maria, middelares en koningin). In dit boek situeren Leuvense academici deze rijke geschiedenis tegen de achtergrond van Montforts spiritualiteit en Mariadevotie en in de Belgische context.

C	E	P	X	K	E	N	G	E	L	E	N	G	R	O	E	T	V
F	U	M	G	D	O	M	A	A	Z	R	O	O	H	E	G	N	D
J	G	I	F	L	T	D	T	F	I	R	M	A	M	E	N	T	I
V	I	G	X	E	I	A	T	D	F	R	G	E	E	S	T	E	
L	M	S	H	R	E	J	U	W	B	S	Y	M	J	W	X	H	
Y	W	M	T	E	E	H	Y	U	S	K	M	E	I	S	V	R	
N	P	E	K	W	I	K	P	U	D	N	O	Z	E	Y	C	Y	A
D	E	U	E	K	Y	J	M	A	A	G	D	X	S	D	H	X	A
G	F	K	N	Z	J	I	Q	Y	H	W	N	D	T	E	E	X	B
A	Q	U	L	W	R	L	I	H	C	Q	S	N	E	E	P	N	T
A	Q	M	O	O	C	R	F	B	S	N	Y	A	R	L	P	E	S
M	M	O	H	S	V	E	P	X	R	A	G	L	H	G	I	R	N
R	M	E	D	C	X	E	I	G	E	A	B	I	A	E	N	O	E
E	D	D	A	H	D	H	V	T	V	M	U	E	N	N	G	B	I
D	M	E	A	O	W	N	Q	T	O	L	P	H	D	O	P	E	D
E	V	R	R	O	U	W	T	T	V	Z	O	O	N	O	Z	G	C
O	Y	J	D	T	P	O	C	H	S	X	H	J	V	T	M	G	L
M	N	R	E	D	L	E	G	E	N	A	D	E	H	F	J	I	W

Jaume Serra, Altaarstuk ter ere van de Heilige Maagd Maria

U, rozenkrans, bemin ik

U, Rozenkrans, bemin ik,
 Reeds van mijn vroegste jeugd.
 Ik zal u nooit verlaten,
 In droefheid of in vreugd';
 Tot het ogenblik,
 Van mijn laatsten snik;
 Bij dag, bij nacht blijft gij,
 O rozenkrans, bij mij.

O rozenkrans, hoe lieflijk,
 Hoe wonderschoon zijt gij,
 Hoe geurig zijn uw rozen,
 Wat deugden melden zij.
 O hoe wonderzoet,
 Klinkt uw Weesgegroet.
 Hoe dikwijls ook gehoord,
 Steeds klinkt het zoet, dat woord.

Maria, ene bede,
 O weiger mij die niet:
 Gij gaaft m'een krans op aarde,
 Die nimmer mij verliet;
 Schenk mij nog een krans,
 Schitt'rend en vol glans,
 Schenk mij dat liefdeblijk,
 Eens in het hemelrijk.